

Men et af de konkrete forslag, vi har, er, at man også går ind og spørger brugerne, om de er tilfredse. Det er jo, ligesom når man er på et hotel, eller hvor man ellers møder op, så skal man også nogle gange lige give sin egen opfattelse af, hvordan man har oplevet den service, man modtager. Det foreslår vi også at man gør på det offentlige område.

Og der kunne jeg godt tænke mig at vide, om SF synes, det er mistillid til offentligt ansatte, at man spørger brugerne af den offentlige service, om de er tilfredse med det, de oplever; om hr. Ole Sohn slet ikke kan se også nogle fordele for de offentligt ansatte, hvis de har en klar viden om, hvordan deres kunder – hvis jeg må kalde dem det – opfatter den service, de modtager, hvordan det arbejde, de selv yder, opfattes af andre. Er det mistillid? Eller er det bedre, at man med skjult kamera går rundt og kigger på, hvordan den offentlige sektor fungerer?

Kl. 17:04

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Ordføreren.

Kl. 17:04

Ole Sohn (SF):

Den bedste måde, man kan sikre en ordentlig service på, er at sikre, at der er ressourcer nok, sådan at social- og sundhedshjælperne ikke er tvunget til at komme løbende ind hos den ældre – 7 minutter til tandbørstning, 5 minutter til det ene, 3 minutter til det andet – men at de har den tid, der skal til, for at give en ordentlig omsorg. Jeg forstår simpelt hen ikke, at Venstre ikke kan se, at det er et spørgsmål om at have tillid til de medarbejdere, som har fået en uddannelse, at sikre, at de har tilstrækkeligt med tid til at kunne give en ordentlig omsorg.

Men det, der er hele kernen i Venstres politik, er jo, at alt skal kunne måles og vejes, fordi det skal konkurrenceudsættes, og fordi det skal være sådan, at private kan gå ind og byde. Og hvem er det, der bliver ofre? Ja, det gør de mennesker, som har behov for pleje, fordi alt skal gøres op i skemaer og kontrol.

Derfor er det, vi siger: Vi skal have en offentlig sektor, hvor der er mulighed for at give den service og den tid til omsorg, som er nødvendig.

Kl. 17:05

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger, og vi går videre i ordførerrækken. Jeg giver ordet til hr. Frank Aaen.

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Regeringen prøver at fremstille sig som forsvarer af velfærden, men under det dække er den sammen med Dansk Folkeparti i fuld gang med at ændre den danske velfærd dramatisk. Man slår knude på sig selv for at få det til at se anderledes ud, men flere og flere af de mennesker, der møder virkeligheden på hospitaler, skoler og plejehjem, kan se, at der er tale om ren og skær gøgl fra regeringens side, og det får man altså ikke mere velfærd af.

Jeg har tidligere i debatten i dag nævnt ændringen inden for sygeplejen, hvor landets rigeste og de med forsikringer nu kan sikre sig en hurtigere og bedre behandling af sygdomme end de, der ikke har råd, og som ikke har eller måske slet ikke kan få en forsikring. Det er et brud med traditionelle lighedsprincipper inden for velfærden, som også sker på andre måder, hvor rige kan købe sig til bedre hjemmehjælp end fattige, hvor rige kan købe sig til bedre børnepasning end de, der ikke har råd, og hvor de med penge, der vil have en bedre skole, bare køber sig til den.

Konsekvensen af mere ulighed ser vi i forvejen rigtig mange eksempler på. Lad mig nævne: Jo fattigere man er, jo mere syg er man, og jo tidligere dør man. Og jo lavere indkomst man har, jo ringere tænder har man, fordi der på dette område er høj brugerbetaling. Hvis man har problemer med at betale huslejen, får tænderne jo lov til at vente.

Det er denne ulighed inden for velfærden, der er øget dramatisk af denne regering, og det er den linje, der vil fortsætte. Regeringen har allerede ændret forholdet mellem privatforbrug og offentligt forbrug, øget den mængde penge, vi har til rådighed til privatforbrug, på bekostning af de penge, vi har til at udvikle velfærden, skolerne, ældreplejen og sygehusene, på trods af at danskerne, når de bliver spurgt, siger, at de hellere vil have mere velfærd end mere privatforbrug.

Hvis vi kigger tilbage, kan vi se, at dengang vi opbyggede den danske velfærdsmodel, voksede den andel, vi brugte til den fælles velfærd fra 1948 til 1980, meget hurtigere end det private forbrug. Det offentlige forbrug blev firdoblet, mens det private blev tredoblet.

Fra 1980 til 2000 blev velfærden konsolideret, og i den periode voksede velfærden og det private forbrug i samme takt. Men siden denne re-